

Nyttig kompendium om forgiftninger

Schilling UM.

Intox

30 patientfall. 217 s, tab, ill. Lund: Studentlitteratur, 2009. Pris SEK 210 ISBN 978-91-44-05437-7

Dette er et nytt kompendium, hvor man omtaler 30 sykehistorier fra ulike forgiftningstilfeller. Boken er ment som et interaktivt kompendium, hvor leseren selv kan komme med forslag til diagnostikk, utfyl-

lende prøver og behandling. Forfatteren henvender seg både til leger og studenter, eller annen type helsepersonell med spesiell interesse for forgiftninger. Hensikten ligger i det interaktive og i at man på denne måten kan gå i dybden i de tilfellene som presenteres.

I en generell del gis det en kortfattet omtale av håndteringen av forgiftningsspasienten i akuttmottaket. Deretter går man rett på de 30 pasienthistoriene. Den generelle delen er kort og ukomplisert skrevet, men skjemmes av mindre unøyaktigheter, som at referanseområdet for osmolalt gap angis til $< 10 \text{ mosm/kg/H}_2\text{O}$ – og ikke < 20 – som er det man har funnet i den eneste studien på området. Det kan også virke litt forvirrende at både etanol og etylenglykol sidestilles som årsak til et økt anion gap. At metanol bør analyseres på alle forgiftningsspasienter er vel også en smule pretensios. Dette er imidlertid detaljer, og forfatteren presiserer at det er kasuistikkene som er tyngdepunktet.

Når det gjelder de ulike sykehistoriene er disse greit fremstilt, og forfatteren har plukket ut relevante typer forgiftning som representerer bredden man ser i akuttmottaket. Enkelte historier er jo også ganske spennende og lærerike, selv for rutinerte akuttmedisinere. Forfatteren skal ha honnør for måten han har tilrettelagt kasuistikkene på og for måten han diskuterer de ulike problemstillinger på.

Selv om kasuistikkene er gode, har de sin klare begrensning med tanke på utelukkende selvstudium. Det er antakelig mer å hente ved å diskutere problemstillingene i kollokviégrupper og sammen med en rutinert kollega. Jeg tror derfor boken kan være vel så nyttig ved internundervisning hvor man kan bruke kasuistikkene og ha en mer kateterbasert diskusjon, dvs. en mer klinikkpreget undervisningsform. Flere av kasuistikkene er såpass detaljerte og informative at dette burde være mulig.

Alt i alt er dette en kortfattet, god og lett-

lest bok om håndteringen av relevante forgiftningstilfeller. Den kan anbefales til alle som er interessert i klinisk toksikologi, eller håndterer forgiftede pasienter i sin daglige rutine.

Dag Jacobsen

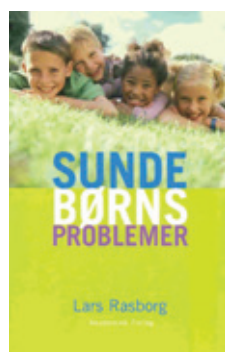
Akuttmedisinsk avdeling
Oslo universitetssykehus, Ullevål

Uoversiktlig om barns problematferd

Rasborg L.

Sunde børns problemer

144 s. København: Akademisk Forlag, 2009.
Pris DKK 249
ISBN 978-87-500-4099-6

Forfatteren er utdannet pedagog og barnepsykolog. Han arbeider som privatpraktiserende psykolog, blant annet med veiledning av foreldre og adoptivforeldre.

Målgruppen er alle med interesse for barns utvikling.

Forfatterens hensikt er å vise hvordan foreldre under veiledning selv kan hjelpe sine barn dersom de har emosjonelle vansker og problematferd. Boken omhandler også hvordan man kan forstå sider av barns personlighet og støtte deres utvikling.

Stoffet er delt i seks hovedkapitler med flere underkapitler. Et eget bilag gir en metodeoversikt. De to metodene som blir beskrevet er speiling og jegstøtte. Speiling er en metode for å prøve å forstå de følelsene, tankene og fantasiene som kan ligge bak et barns problematferd, for så å tilbakeføre denne forståelsen til barnet. Jegstøtte består i å hjelpe barnet gjennom handlinger som er vanskelige for det, enten fordi barnet er urolig, ikke har lyst til å gjøre det, eller fordi det er redd for å gjøre det. Speiling er således rettet mot barnets indre tilstand, mens jegstøtte er rettet mot barnets ytre handlinger. Det gis en rekke eksempler på bruk av disse metodene og hvordan de fungerer.

Med kun 144 sider og en oversiktlig innholdsfortegnelse synes boken ved første øyekast som lett tilgjengelig. Inntrykket endres mens man leser. Den fremstår rotete. Stadig nye overskrifter gjør at interessante problemstillinger brått avsluttes. Samtidig får man inntrykk av at det samme budskapet repeteres under ny overskrift, uten at budskapet utdypes vesentlig.

En styrke er de mange eksemplene. Disse

er lett gjenkjennelige fra egen hverdag og gir spennende innspill til måter å forstå og forholde seg til barns og familiers problematferd på.

Begrepene speiling og jegstøtte brukes inkonsistent innen faglitteraturen. Forfatteren viser i liten grad til annen faglitteratur. Spesielt er dette et savn i forhold til begrepet speiling. Forfatteren setter søke-lyset på meningen bak barnets handlinger, mens speiling i form av affektinntoning i mindre grad berøres. Forfatteren fremstår som relativt dristig når det gjelder å gi barnet tilbake den voksnes tolking av barnets tilstand. Barnets motivasjon for endring av problematferd, metodens begrensninger, og utfordringer knyttet til bruk av tolking, blant annet definisjonsmakt, drøftes i for liten grad.

Veiledning av adoptivforeldre er en viktig oppgave, og ett kapittel er viet barn adoptert fra utlandet. Temaet berøres kun overfladisk, og boken bringer lite nytt. Metodebruken skiller seg heller ikke fra hvordan metoden brukes i forhold til biologiske barn.

Boken er ment å favne bredt. Jeg synes dessverre ikke den lykkes. Den er på samme tid for enkel og for komplisert. På den annen side vekkes lysten til å lese utdypende litteratur idet man minnes om betydningen av basale terapeutiske prinsipper. Konklusjonen er at dette er en bok som umiddelbart vekker nysgjerrighet, men som ikke helt innfrir.

Ruth-Kari Ramleth

Ungdomspsykiatrisk akutenhet
Oslo universitetssykehus, Ullevål